

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su vam potrebne dodatne informacije, pogledajte naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informativna naznaka o sudskoj praksi Suda broj 120

Juni 2009. godine

Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VGT) protiv (broj 2) - 32772/02

Presuda od 30.6.2009 [VV]

Član 10.

Član 10-1

Sloboda izražavanja

Produžena zabrana emitiranja jedne reklame na televiziji uprkos činjenici da je Evropski sud ustanovio povredu slobode izražavanja: *povreda*

Činjenice: Predstavku je podnijela jedna asocijacija za zaštitu životinja. Dana 28. juna 2001. godine, Evropski sud za ljudska prava je donio presudu, koja se odnosila na jednu prethodnu predstavku (broj 24699/94), u kojoj je ustanovio kršenje člana 10. zbog toga što su švicarske vlasti odbile prikazivanje televizijske reklame u kojoj se izražavalo protivljenje metodama uzgoja stoke u žičanim kavezima. Pozivajući se na tu presudu Suda, asocijacija-podnositeljica predstavke je podnijela Federalnom sudu Švicarske zahtjev za reviziju presude kojom se zabranjuje prikazivanje reklame. Federalni sud je odbio zahtjev 2002. godine zbog toga što asocijacija nije objasnila na detaljan način prirodu "preinačenja presude i obeštećenja koja se traži" ili nije pružila dovoljno dokaza da i dalje ima interes, osam godina kasnije, da se prikaže reklama u originalnoj verziji. Asocijacija-podnositeljica predstavke je potom podnijela predstavku Sudu da bi osporila tu odluku. Komitet ministara Vijeća Evrope, koji je odgovoran za nadgledanje izvršavanja presuda Suda, nije bio informiran o tim novim činjenicama. Budući da nije imao saznanja o odluci Federalnog suda iz 2002. godine, on je, 2003. godine, okončao ispitivanje prvobitne predstavke asocijacije-

podnositeljice predstavke, nakon što je istakao da asocijacija-podnositeljica predstavke ima pravo da zahtijeva reviziju prvobitne presude Federalnog suda kojom se zabranjuje emitovanje reklame.

Podnositeljica predstavke je u međuvremenu ponovo tražila dozvolu od švicarskih vlasti za prikazivanje reklame sa novim komentaron. Taj novi zahtjev je bio odbijen. Federalni ured za komunikacije je odbio žalbu protiv te odluke 2003. godine.

Presudom Vijeća od 4. oktobra 2007. godine, Sud je odlučio, sa pet glasova naspram dva glasa, da je član 10. prekršen (vidi, Informativna naznaka broj 101).

Pravo: (a) *Prihvatljivost:* (i) Iscrpljivanje domaćih lijekova – Domaći lijekovi su iscrpljeni budući da je Federalni sud, u svojoj presudi od 2002. godine kojom je odbio zahtjev asocijacije za obnavljanje postupka, odlučio, iako ukratko, o meritumu predmeta.

Zaključak: prethodni prigovor odbijen (petnaest glasova naspram dva glasa).

(ii) Nadležnost *ratione materiae* – Uloga nadgledanja Komiteta ministara u domenu izvršavanja presuda Suda ne znači da mjere, koje je poduzela tužena država da bi ispravila kršenje koje je ustanovio Sud, ne mogu pokrenuti novo pitanje koje nije odlučeno presudom. Federalni sud, pri odbijanju zahtjeva za obnavljanje postupka, je zasnovao svoju odluku na novom obrazloženju, prema kojem je predmetna asocijacija, zbog protoka vremena, izgubila interes da se reklama prikazuje. Poređenja radi, prvobitno odbijanje dozvole za prikazivanje reklame je bilo zasnovano na zabrani političke propagande. Osim toga, Komitet ministara nije bio informiran o presudi Federalnog suda kada je odlučio da okonča nadgledanje izvršenja presuda Suda iz 2001. godine. Prema tome, odbijanje obnove postupka je predstavljalo novu činjenicu koja je mogla dovesti do novog kršenja člana 10. Ako Sud ne bio mogao da je ispita, to bi značilo da on izbegava kontrolu na osnovu Konvencije.

Zaključak: prethodni prigovor odbijen (jedanaest glasova naspram šest glasova).

(b) *Meritum:* Obnova postupka na domaćem nivou ne predstavlja kraj po sebi, nego sredstvo koje se može koristiti u svrhu potpunog i ispravnog izvršenja presuda Suda. Međutim, obnova postupka mora dati i mogućnost vlastima tužene države da se povinuju zaključcima i duhu presuda Suda koja se treba izvršiti pri poštivanju proceduralnih garancija Konvencije. U svjetlu značaja izvršenja presuda u okviru sistema Konvencije, te imajući u vidu pravičnu ravnotežu koja mora biti uspostavljena između općih interesa zajednice i interesa pojedinca, Sud se mora uvjeriti da li je tužena država imala pozitivnu obavezu da poduzme neophodne mjere da bi omogućila prikazivanje sporne reklame nakon što je Sud ustanovio kršenje člana 10. Budući da se sporna reklama odnosi na zdravlje potrošača i zaštitu životinja i okruženja, ona predstavlja javni interes. Javni interes koji za javnost predstavlja širenje neke publikacije se ne umanjuje nužno protekom vremena. Sud se složio sa Vijećem da je stajalište Federalnog suda bilo pretjerano formalističko i da je asocijacija-podnositeljica predstavke bila jedina koja je mogla, u tom stadiju, prosuditi da li je i dalje postojao interes da se sporna reklama prikazuje. Osim toga, Federalni sud nije sam objasnio u kojoj je mjeri javna debata o pitanju uzgoja stoke u žičanim kavezima postala manje aktuelna od 1994. godine kada je reklama prvobitno trebala biti prikazivana. Osim toga, on nije dokazao ni da su se nakon presude Suda iz 2001. godine okolnosti promijenile do tog stepena da je dovedena u sumnju validnost razloga na osnovu kojih je Sud ustanovio kršenje člana 10. Sud je također odbacio

argument da je asocijacija-podnositeljica predstavke imala alternativno rješenje za prikazivanje sporne reklame, na primjer, putem privatnih ili regionalnih kanala, jer bi to iziskivalo od trećih lica, ili same asocijacije, da preuzme odgovornost koja je isključivo na domaćim vlastima: poduzimanje odgovarajućih mjera po presudi Suda. Princip koji državama ugovornicima nameće obavezu da organiziraju svoje sudske sisteme na takav način da se njihovi sudovi mogu povinovati zahtjevima iz Konvencije se primjenjuje i na izvršavanje presuda Suda. Prema tome, nije od značaja argument, kao što je argument Vlade, da u svakom slučaju Federalni sud nije mogao naložiti prikazivanje sporne reklame i da je asocijacija-podnositeljica predstavke trebala pokrenuti građanski postupak. Ukratko, švicarske vlasti nisu ispunile svoju pozitivnu obavezu koja proizilazi iz člana 10. Konvencije.

Zaključak: povreda (jedanast glasova naspram šest glasova).

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. On može biti preuzet sa baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, HUDOC, (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud proslijedio. On može biti reproduciran u nekomercijalne svrhe pod uslovom da puni naziv predmeta bude citiran, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i pozivanjem na Fond povjerenja za ljudska prava. Poziva se bilo koja osoba koja želi da se služi ovim prevodom, u potpunosti ili djelomično, u komercijalne svrhe da kontaktira publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous

réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights
This summary by the Registry does not bind the Court.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)